

ΕΤΟΣ Α'. Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 21 Μαΐου 1900 ΑΡΙΘ. 1' 3

ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ

Ἐκδίδεται
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

Διευθυντής
ΠΑΝΑΓ. Δ. ΑΒΟΥΡΗΣ

— ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ —

ΠΡΟΛΟΓΟΣ — ΠΟΛΥΜΝΙΑ ποίημα Κ. Παλαμά — ΜΑΪΟΣ ποίημα
Ἀχιλλέως Παράσχου — ΑΝ ΗΜΟΥΝ — ΓΑΜΟΣ ποιήματα Στεφάνου
κατὰ μετάφρασιν Κ. Καιροφύλακ — ΠΕΣ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ποίημα Πέτρου
Βασιλικού.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ βιογραφία ὑπὸ Παναγιώτου Δ. Αβούρη.
Η ΣΤΑΦΙΣ ΕΝ Τῇ ΔΗΜΟΤΙΚῇ ΠΟΙΗΣΕΙ ὑπὸ Σ. Δε Βιάζη

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι ἑτησίᾳ Δραχ. 3 — Ἐξάμηνος Δραχ. μὲν 2
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » Φρ. χρ. 5 — » Φρ. χρ. 3
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου λεπτά 20
Ἄφροσ ἀπαράβατος Ἡ σ υ ν δ ρ ο μ ῆ π ρ ο π λ η ρ ω τ ῆ σ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῳ

ΕΚ ΤΟΥ «ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ»

ΑΝΘΩΝ

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ

Έκδίδεται
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής
ΠΑΝΑΓ. Δ. ΑΒΟΥΡΗΣ

ΕΝΕΙΔΑΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗ ἐν Ἑλλάδι ἀνθολογία περιέχουσα πράγματι τὰ ποιητικά ἄνθη;

Εἶναι γνωστοὶ πάντες οἱ γράψαντες καλὰς ποιήσεις ἢ καλοὺς στίχους; Οὐχὶ βεβαίως.

Ὅλα τὰ ἔθνη τὰ ἔχοντα γραμματολογίας ἔχουσιν ἀνθολογίαν ἐπιστημονικῶς συντεταγμένην, ἀνθολογίαν, ἣτις τέρπει τοὺς πολλοὺς καὶ ὠφελεῖ τοὺς καταγινομένους εἰς τὰ γράμματα.

Ὁ «Ἀνθών», τὸ προσφιλέστατον παντὶ φιλομούσῳ καὶ φιλοκάλῳ πρὸ δεκαετίας ἐκδιδόμενον ἐνταῦθα περιοδικόν, τὸ ἑποῖον σύμπασι ὁ τύπος ἐκθύμως ἀνεγνώρισε καὶ χιλιάδες συνδρομητῶν μετ' ἐνδιαφέροντος παρηκολούθουν, ἐμφανιζόμενος καὶ αὖθις εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν ὄριζοντα, ἔρχεται νὰ πληρώσῃ σπουδαίαν ἑλλειψιν καὶ αἰσθητὴν ἐν τῇ νεοελληνικῇ φιλολογίᾳ, τὴν ἑλλειψιν ἐθνικῆς ποιητικῆς ἀνθολογίας.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι πολλαὶ μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν ἐν Ἀθήναις, ποιητικαὶ ἀνθολογίαι, ἀλλὰ δυστυχῶς αὗται καὶ ἑλλείψεις πολλὰς καὶ λάθη ἄπειρα ἔχουσιν.

Ὁ «Ἀνθών» περιοδικὸν ἀφιερωμένον ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ τὴν ποίησιν, μετ' ἐπιμελείας θὰ συλλέξῃ διὰ τὰ ποιητικά ἄνθη, τὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκορπισμένα, τὰ λησμονισμένα καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἄγνωστα καὶ μὲ ἄνθη τοῦ συγχρόνου παρνασσού, σὺν τῷ χρόνῳ θ' ἀποτελέσῃ ἕνα μέγαν καὶ εὖοσμον ποιητικὸν ἀνθῶνα, καὶ οὕτω θ' ἀποκτήσωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, τὰ γνήσια τοῦ Παρνασσού τέκνα μίαν ἐθνικὴν ἀνθολογίαν.

•Η Διεύθυνσις.

ΕΙΛΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς λαβόντας τὸ ἀνά χεῖρας φύλλον καὶ μὴ ἐπιθυμοῦντας νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ νὰ μᾶς τὸ ἐπιστρέψωσι πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ β'.

ΠΟΛΥΜΝΙΑ

Κόρη τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ ψυλὰ ἔς τὸν Ἑλικῶνα
Σὲ πρωτοπροσκυνήσαμεν ἑμεῖς, ὦ Μοῦσα, εἰκόνα
Τοῦ Ἀπεύρου, ἀπ' τῶν γονέων σου πρὸ τίμια τὸ ζευγάρι,
Πολύμνια, τῶν θνητῶν χαρὰ, τῶν Ἀθανάτων χάρις,
Ἐστὸν Περμησσὸ ἐσὺ λούζεσαι καὶ ἀπὸ τῆς Ἴπποκρήνης
ΠΑίρνεις τ' ἀθάνατο νερὸ καὶ πίνεις το καὶ δίνεις
Τὰ θεῖα φτερά, τῇ θεῖα φωνῇ ἔς τὸν ἀκριβὸ καρπὸ σου,
Ἦ καὶ εἶνε τὸ νερὸ, τὸ ἀγνὸ καὶ τὸ σκληρὸ, εἰδωλό σου.
Ἦ ποῦ λευκαίνεις, ξεδιψᾷς, καὶ μαῦρα βάρη ἀνοίγεις,
Ἦ ποῦ ἀνασταίνεις, Μοῦσα ἐσὺ, ὦ Μοῦσα ἐσὺ ποῦ πνίγεις,
Ἦ Μοῦσα τῆς ζωῆς ἐσὺ καὶ Μοῦσα τῆς ἀθύσσου,
Προφήτισσα καὶ μάγισσα ποῦ μόνο ἀπ' τὴν πνοή σου
Δύναται κόσμος νὰ χαθῆ καὶ κόσμος νὰ βγῆ νέος,
Ἦ μάννα καὶ τῶν πλανερῶν Σειοήνων καὶ τοῦ Ὀρφέως,
Θυμᾶσαι; θεὰ βασίλισσα ἔς τὴν Σπάρτην ὅταν ἦσουν,
Μοῦσα, θυσιάζαν σ' ἐσὲ προτοῦ νὸ πολεμήσουν·
Κ' ἐγὼ τῶν ὕμνων μαχητῆς καὶ τῶν ρυθμῶν, ὦ ἀγία,
Γονατιστὸς τῇ μυστικῇ προσμένω σου εὐλογία,
Καὶ μὲ τῶν ὕμνων φέρνω σου καὶ τῶν ρυθμῶν τὰ μάγια
Τὰ σφάγια χρυσοστέφανα κ' ὀλόχλωρα τὰ βάρια!
Κόρη τῆς Γῆς καὶ τ' Οὐρανοῦ καὶ τοῦ Παντός κορῶνα,
Ἐστὸν τρισευγενικώτατο δυνάμωνέ με ἀγῶνα,
Καὶ κάνε με νὰ σὲ γροικῶ καὶ πάντοτε καὶ πάλι,
Χρησμέ, μέσ' ἔστα θαμπὰ τοῦ νοῦ καὶ ἔς τῆς ψυχῆς τῇ ζάλν.
Ἦμοια ἔς τὸ νυχτοσκόταδο γροικοῦσαν τῇ λαλιά σου
Οἱ Ἑλικῶνιοι ραψῶδοι, πρωτόπλαστα παιδιὰ σου!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΜΑΙΟΣ

Δρέψατε πάλιν ἐρασταὶ εὐδαίμονες ναρκίσσους
Εἰς τοῦ Μαΐου τοὺς φαιδροὺς κ' εὐώδεις παραδείσους
Καὶ τὴν παρθένον στέψατε, ἥτις ὡς ἄνθος κλίνει.
Ἐγὼ δὲν κόπτω, δι' ἐμὲ ἀπέθανεν Ἐκείνη!

Δὲν κόπτει ὁ ἀνέραστος μυρσίνης κλῶνα πλέον·
Χλευάζει τὴν ὀδύνην τοῦ τὸ ἄνθος τὸ ὠραῖον·
Ἐκ τάφου μόνον δύναται κυπάρισσον νὰ δρέψῃ.
Ἐν ἄλλο μνημα μὲ αὐτὴν, τὸ στήθος τοῦ νὰ στέψῃ...

Εἶνε ἀνθέων ἐρρτή, ἡ πρώτη τοῦ Μαΐου,
Τὸ ἄσμα τῆς νεότητος, ἡ ἀνοιξὴ τοῦ βίου.
Φεῦ· τὴν καρδίαν μου αὐτὴ ἡ ἐρρτή ξεσχίζει.
Καὶ ἄλλην πρώτην εἰς ἐμὲ Μαΐου ἐνθυμίζει! —!

Τὸν Μαΐόν σας, ἐρασταὶ τρισόλθιοι χαρῆτε,
Πρὶν νέφη φθινοπωρινὰ ἐρχόμενα ἰδῆτε...
Οἴμοι, δι' ὄλου, ὁ αὐτὸς ἐπροωρίσθη βίος.
Μίαν στιγμὴν μὲ ἔρωτα, καὶ μόνοι αἰωνίως!

Μόνοι! ἀλλ' ὄχι καὶ χωρὶς ἀνάμνησιν καρμίων·
Τυρλοὶ, μ' ἐνθύμησιν φωτὸς εἰς νύκτα αἰωνίαν.
Εἰς μίαν τῆς καρδίας μας γωνίαν ἐπιζῶντες,
Ἦ; ὑπνοῦνται βλίνουμεν κ' ὑπάρχουμεν ἀπόντες!

Κ' ἐγὼ ἠγάπησά ποτε, κ' ἐγὼ ἀντηγαπήθην,
Ἄλλὰ τὴν ἐλησμόνησα, ἀλλὰ ἐλητμονήθην.
Δὲν εἶν' ὁ βίος Μαΐου αἰώνια δὲν εἶνε·
Μαραίνονται κ' αἱ ἀνθηραὶ τοῦ ἔρωτος μυρσίναι
Καὶ ἡ νεότης μας πετᾷ ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα,
Ἦ; ὦρα σταθεράτητος εἰς στήθη γυναικεῖα!....

1861

† ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν νέαν σειρὰν μεταφράσεων τοῦ ἐξέχου ἰταλοῦ ποιητοῦ Λαυρεντίου Στεκκέττη, φιλοτεχνηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ νεαροῦ συμπολίτου μας κ. Κώστα Καιροπούλου, γνωστοῦ καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων ἔργων του καὶ μάλιστα ἐκ τῶν μεταφράσεων τοῦ Στεκκέττη, ἃς ἐν ἰδιαιτέρῳ τόμῳ ἐδημοσίευσεν. Αἱ κατωτέρω δημοσιεύομενα εἶνε νέα μεταφράσεις μὴ συμπεριλαμβανόμενα εἰς τὸν πρὸ καιροῦ ἐκδοθέντα τόμον.

Σ. τ. Δ.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΦΗΜΕΡΑ

L. STECCHETTI

I

ΑΝ ΗΜΟΥΝ

(Μίμησης ἀπὸ τὸν Οὐγκώ)

Ἄν ἦμουν, κρήνη, πλούσιος χρυσάφια καὶ διαμάντις
ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὴν κορφή στολίδι ἤθε' σοῦ κάνω,
κι' ἂν ἴσω; Πάπας ἦμουνα γι' αὐτὰ τὰ ὄραϊα σου μάτις;
ἤθε' ἀρηθῶ τὴν πίστι μου εὐθὺς, στὸ Βυτικάνο.

Ἄν ἦμουν Αὐτοκράτορας κι' εἶχα τὸν κόσμον θρόνον
τὸ κράτος μου θὰ σοῦ δινω γιὰ ἓνα φιλί σου μόνο,

κι' ἂν πάλι ἦμουν ὁ Θεός, ψηλά θὰ σ' ὠδηγοῦσα
στὸν οὐρανό· γονατιστός θὲ νὰ σὲ προσκυνώσα.

II

ΓΑΜΟΣ

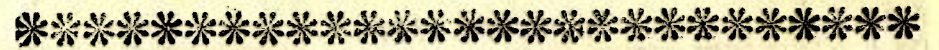
Ἄν ἓνα φιλί σου δώσω μου—τὸ ρόδο λέει στὸν ἥλιο—
ἓνα θερμὸ ὀλοζώντανο δώσω σ' ἐμὲ φιλί σου,
κι' ἀπλωσε μὲς τὰ στήθια μου γλυκερὰ ζωή, καινουργία
κι' ὅλη τὴ θείαν εὐωδίαν τοῦ Μάη· εἶμαι παιδί σου.

ἌΚάμε με τ' ὀμορφώτερο κι' εὐγενικὸ λουλοῦδι,
γιατί γιὰ μέλισσα; κεντρί δὲν εἶμαι γεννημένο,
ὅστε γιὰ ψευτανάλατα φιλιὰ τῆς πεταλούδας·
εἶμαι τῆς ἀνοιξῆς παιδί μ' ἀγάπη ἀναστημένο.

ἌΜιάς παρθενίης πεντάμορφης στολίξω τὰ ἴδνερά της
καὶ γιὰ τοῦ γάμου τῆ βραδεῖά μ' εἶχει προσδιορισμέν·
καὶ τὴ στερόνῃ μου τὴ νυχτιὰ, λιγάκι πρὶν πεθάνω,

Ἄἀφ' τὸ παρθένον μέτωπο ποῦ θάχω στολισμένο,
ἄμα κι' ἐγὼ θεὰ ριχθῶ μὲς [στὸ κρεβάτι ἐπάνω,
καὶ θὰ πεθάνουμε μαζί ἐγὼ κ' ἡ παρθενιά της.]

Κώστας Καιοφύλας.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΑΣ ΤΗ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ
ὕψος τοῦ πυρπολιτοῦ καὶ ἀ-
γωνιστοῦ κατὰ τὸν ἱερὸν ἀ-
γῶνα, ἀξιομακτικοῦ δὲ κατόπιν τοῦ Β.
Ναυτικοῦ Δημητρίου Νικολάρου ἐγεννήθη
ἐν Σύμφῳ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1864.
Ἔβη διδάκτωρ τὰ νομικὰ καὶ δικηγό-
ρος. Ἐργάζεται ὡς δικηγόρος, ἐξ ἴσου
ὄμως δρᾷ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ὡς ἐ-
ρασιτέχνης μουσουργὸς καὶ δραματικὸς
ποιητής. Ἐἶναι ἐρασιτέχνης κλειδοκου-
βαλιστής καὶ φέρει δίπλωμα τοῦ ἐν
Ἀθῆναις Ὁδείου, κάτοχος δὲ τῆς συν-
θέσεως, ἀρμονίας καὶ ἐν γένει τῶν θεω-
ρητικῶν τῆς μουσικῆς μαθημάτων. Ἐν
τῷ μουσικῷ ἄγῳνι τῆς 4ης Ὀλυμπιά-
δος καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκθέσει τῆς
Ἑλλάδος, ὅτε κατὰ τὸ 1890 ἐνηργή-
θη μουσικὸς διαγωνισμὸς συνθέσεων, εἰς
ὃν ἔλαβον μέρος ἑκατὸν περίπου Ἕλ-
ληνες μουσουργοὶ ἐκ τε τῆς ἐλευθέρως
Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τὰ δὲ
ἔργα ἐστάλησαν πρὸς κρίσιν ἐν Πα-
ρισίαις εἰς διαπρεπεῖς γάλλους μου-
σουργούς, ὧν προήδρευεν ὁ μέγας *Leo*
Delibe, διδάσκαλος τοῦ ἡμετέρου Σαμά-
ρα, ἐβραβεύθη λαβὼν τὸ πρῶτον βρα-
βεῖον εἰς τὴν *Suile* τοῦ διαγωνισματοῦ
Canto e piano-forte διὰ τῆς συν-
θέσεως αὐτοῦ «ὁ ἐρωτευμένος Ναύ-
της», ἐνῶ συγχρόνως κατὰ τὴν αὐτὴν
ἐποχὴν εἰς τὸν ἐν Ἀθῆναις μουσικὸν
διαγωνισμὸν ἐβραβεύετο πάλιν διὰ μίαν

serenata. Μετ' ἀπορίας δὲ ἔμαθον
κατόπιν οἱ γάλλοι μουσουργοὶ κρίται,
ὅτι ὁ βραβευθεὶς ὑπ' αὐτῶν Ἕλληνας ἦτον
οὐχὶ μουσικὸς ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλὰ
νεαρὸς *dilettante*. Δὲν ἔπαυσε λατρεύων
μέχρι τοῦδε τὴν μουσικὴν. Τὸ θέατρον
ἀντηγεῖ πολλάκις ἀπὸ τὰς μουσικὰς
συνθέσεως του, ἐξ ὧν καὶ Ἴταλοι ἀοιδοὶ
ἐψάλλον τοιαύτας καὶ δὴ ὁ πολὺς βρ-
αύτονος *Deqiorgio* κατὰ τινα ἐν Ἀ-
θῆναις εὐεργετικὴν του τὸν βραβευθέντα
«ἐρωτευμένον ναύτην».

Ἐγραψε μέχρι τοῦδε πλεῖστα ὅσα
ἄσματα διὰ τὰ σχολεῖα ἀνωτέρας κλα-
σεως καὶ παιδαγωγικὰ, λειτουργία,
συμφωνίας δι' ἔγχορδα ὄργανα καὶ
συνθέσεις διαφόρους διὰ κλειδοκύμβαλον.
Ἄπασαι αὗται αἱ συνθέσεις του δια-
κρίνονται ὡς ἔργα διαπρεποῦς μουσουρ-
γοῦ. Ἰδίως μεταξὺ τῶν συνθέσεών του
διακρίνονται «ὁ ἐρωτευμένος ναύτης»,
«ἡ ἀγρυπνία», «ὁ Πέθος». «ἡ
Αὐγή» δι' ἔγχορδα ὄργανα γεγραμ-
μένα, «ἡ ἐπανόδος ἐκ τῆς ἀλυσίδας»
ποίησις μιμητικὴ διὰ κλειδοκύμβαλον,
«ἡ λειτουργία», ἡ χορηγία ὑπ' αὐτοῦ
διὰ τὸ δρᾶμα Σεβέρου Τορτέλλης, τοῦ
Φραγκίσκου Κοππέ, ἡ «Ἑλληνικὴ
ραψωδία» καὶ τὰ γυμναστικὰ ἄσματα,
τὰ ὁποῖα ἔγραψε κατὰ παράκλησιν τοῦ
ἐν Ἀθῆναις Πανελληνίου γυμναστικοῦ
συνλόγου, γυμναστικὸς ὡν καὶ αὐτὸς
καὶ μέλος τοῦ συνλόγου τούτου, ὁ

παγαγών άπάσαι τας κινήσεις της γυμναστικής κατά τώ αρχαιον σύστημα ει; έρρυθμα γυμναστικά άγματα.

Άλλά και ως δημοσιογράφος ειργάσθη και εργάζεται και ιδίως ως τεχνοκρίτης και κλαισθητικός συγγραφέας, γράψας εν διαφόροις ήμερολογίοις, περιοδικοίς και εφημερίσι διάφορα καλλιτεχνικά άρθρα, εξ ών διακρίνονται «τό μυστηριον της φωνής», «περί αρχαίου δράματος», «ή μουσική του μέλλοντος», «ό έρωσ» κλπ. Διάφορα δέ διηγήματα, εξ ών διακρίνονται «ό Φίλων ό όνειροπολος» «ό Μαγικός φανός». Έσχάτως, δε υπό των γάλλων αρχαιολόγων ανακαλύφθη εν Δελφοίς ό προς τόν Απόλλωνα ύμνος, εξέδοτο εν ιδιαιτέρω τούχει φιλολογικην και καλλιτεχνικην μελέτην περί τε της αρχαίας μουσικής και του

ύμνου του Απόλλωνος. Περί δε της μελέτης του ταύτης έγραψαν κρίσεις ευμενεστάτας τή ευρωπαϊκά φύλλα και ή ήμετέρα δημοσιογραφία.

Άλλά και ως δραματικός ποιητής έδρασαν ούκ όλίγον χάριν της ελληνικής σκηνής, γράψας τήν «Πατρίδα» τραγωδίαν μεγάλης δονάμεως και αρχαίας Σπαρτιατικής υποθέσεως, βραβεύθεισαν εις τόν Ρετσίνοιον δραματικόν άγωνα, τήν «Έστιάδα» τραγωδίαν πεντάπρακτον και τόν «Σταυρόν» έργον δραματικόν δημώδες, πλήρες εμπνεύσεως, επαινέθεν εις τόν Ακασάκειον διαγωνισμόν.

Είναι προσέτι δεινός κίθαριστής, γράψας μάλιστα και πολλά τεμάχια δια κίθάρην, είτε της ιδίας αυτού εμπνεύσεως; είτε εκ διαφόρων Ιταλικών και Γερμανικών μελοδραμάτων.

ΠΑΝ. Δ. ΑΒΟΥΡΗΣ.

Η ΣΤΑΦΙΣ

ΕΝ ΤΗ ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΕΙ

Η ΣΤΑΦΙΣ υπήρξε πάντοτε άφ' ης στιγμής εκαλλιεργήθη ή ελπίς πλείστον, και τό πολυτιμότερον προϊόν διά τό όποϊον πολλαί καρδίαι έπαλλον εως ού έπωλείτο. Είνε πηγή πλούτου, διό ό εύφάντατος λαός εις περασμέναις εποχάς έστιχούργησε δίστιχα και ποιήματα.

Ό,τι περιγράφομεν εινε της ένετικης εποχής.
Είμεθα όπισω έκγοντάδας έτών.

Και τότε ή σταφίς είχε σημασίαν μεγάλην, και προς αυτήν πολλοί ήτένιζον και έμμέτρως εξέφραζον τήν δυνάμιν της.

Μαύρ' εινε, ναι ή σταφίς μας
μά γίνεται χρυσάφι
όπου σκορπιέται σαν νερό,
σ' ούλο τ' ώραϊο νησαίει.

Άλλά και ένετικόν δίστιχον περιγράφει τήν δυνάμιν του πλούτου εκ

της σταφίδος προερχομένου:

*L'ave passagha la forza
del doge de Venezia,
Da la vita, da la morte,
putela fa la vedbia*

ήτοι «ή σταφίς έχει τήν δυνάμιν του καύου της Βενετίας, δίδει τήν ζωήν, ρθίδει τόν θάνατον, κάμνει νέαν τήν υγρασίαν.

Γνωστή ή παροιμία ή τό άπόθεγμα *Cefalonia Melancolia*. «Ο λαός της Ζακύνθου έμμε τόσην δυνάμιν έδιδε εις τήν σταφίδα ώστε ένούιζεν ότι ήδύνατο να μεταβάλη και τό χαρακτηριστικόν ένός τόπου ή μάλλον εφρόνει ότι διά του κέρδους της σταφίδος οι φρόνιμοι Κεφαλληνιοι να έγινώντο αλλέγροι, εύθυμοι. Ίδου τό δίστιχο:

Η σταφιδούλα από μελνυχολία
[σε άλλεγρία
Στή στιγμή βάζει και τή φρόνημη
[Κεφαλληνία.

Ό Φώσκολος γνωρίζων τό κέρδος υπέρ διά της πωλήσεως της σταφίδος ειχεν ή γενέτειρα, αυτού πατρίς εις τό έλληνοπρεπές αυτού ποιήμα *Le Geazie* άδει

*Bella è Zacinto. A lei versan tesori
Le angliche navori.*

καθότι ως επί τό πλείστον, τά άγγλικά πλοία ήρχοντο προς φόρτωσιν του ευεργετικού τούτου καρπού, ού τό μονοπάλιον ειχε και έχει ή Έλλάς. Οι περιηγηται *Spon* και *Wheler* επισκεφθέντες τήν Ζακύνθον τώ 1675 και ιδόντες τό κέρδος τό εκ του σταφιδοκάρπου προερχόμενον άπεφάνθησαν ότι ό Βοσταιρος δικαίως ώνόμασε τήν Ζακύνθον Χρυσήν νήσον άφού οι κάτοικοι αυτής ήδυνήθησαν

ν' άνεύρωσι τόν τρόπον να φυτεύσωσιν άμπέλους, αίτινες πορχνουσι σταφίδες, αίτινες παράγουσι χρυσόν. «Ο *Chandler* και άλλοι περιηγηται συμφωνούσιν ότι τό επίθετον χρυσή δέν ήτο ύπερβολή.

Η Ζακύνθος διά της Σταφίδος ιδίως έγινετο γνωστή εις τό έξωτερικόν τώ 1612 ό Κορυϊτ γράφει ότι ή Ζακύνθος εινε γνωστή εις πολλά μέρη της Ευρώπης, της Ασίας και της Αφρικής, διότι άποστέλλει εις αυτά ούνον, έλαιον και σταφίδα.

Εις Άγγλικόν ποιήμα του ανωτέρου αιώνος λεγει ότι ή Σταφίς εις τήν Άγγλίαν έφέρετο από τήν Ζακύνθον και ή ραζακία από τήν Μαλάγαν.

*Your Currans from Zant
When your Worskips want
Come flying as wood
In Vessels so good
And Reason you Know
Come from Maligo.*

Η σταφίς απέλιπζε και τινος είνινας ήγαπώντο έμμανώς και χάριν της βροχής, ήτις κατέστρεφε τήν σταφίδα, ή τελετή των γάμων άνεβάλλετο, διότι έλειπε τό χρήμα. Οι εξής τέσσαρες στίχοι μάς περιγράφουσι τό παράπονον του μη δυναμένου να νυμφευθί ένσκα της έπελευθύσης βροχής. Αποτείνεται εις τήν έρωμένην του:

Για να σε πάρω δε μπορώ,
δέν δύναμαι ό κουμένος
από τ' Αύγουστου τή βροχή
είμαι δυστυχισμένος,

Ό πτωχός δέν ξέρει τί
θέ να κάμη σαν δέν έχη.
Της Παναγίας μας τάς τσπ,
του χρόνου να μη βρέχη.

* Άλλοι σίγχι λέγουσι πρὸς ἐρωμένον.

Τοῦ αἰ Νικόλα τὰξε του
καράδια νὰ μὰς ἐρθου
Νὰ πάρουν τὴ σταφίδα μας
τσεκίνα νὰ μὰς δίδουν.
Τότε θὰ γίνης ταιρι μου,
θὰ πάμε στὴ Φραγγιά,
Καὶ θὰ νὰ ἴδουμε οἱ δύο μαζί
καὶ αὐτὴ τὴ Βενετιά.

* Άλλο δίστιχον ἀπορθηγματικὸν λέγει

Τὸν Αὐγουστον ὑπανδρεύομαι
Τὸν Αὐγουστον ξεπανδρεύομαι.

(ἀκολουθεῖ)

* Ἐγομεν δέησιν πρὸς τὴν Πηνελόπειαν
γίνε διὰ νὰ γίνουσι πολλὰ τὰ προΐ-
όντα, ἀλλ' ἐκ τῆς δαήσεως ταύτης
φαίνεται διὲ ἡ σταφίδα ἢ το πάτων
τῶν προΐόντων τὸ μᾶλλον πολύτιμον.

Κάμε σιτάρι, Παναγιά,
Νὰ σοῦ κάμω τὰ σπερνά
Κάμε λάδι καὶ κρασί
Καὶ σοῦ τὰζω ἕνα φλωρί
Νὰ τὸ δώσω τοῦ παπᾶ
Γιὰ νὰ κάμη λειτουργιά.
Ἡ σταφίδα νὰν πολλή
Καὶ νὰ μὴν πέση βροχὴ
Καὶ σοῦ τὰζω ἕξη ἀρνιά
Καὶ σταφίδα ἕξη σακκιά.

Σ ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΠΕΣ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πές τὸ τραγοῦδι τὸ θλιμμένο,
πές τὸ τραγοῦδι τὸ παλιό
πού σβένει μέσα του ἕνα ρόδο,
πού κλαίει τ' ἀηδὸν τὸ στερνό.

Πές τὸ τραγοῦδι τὸ θλιμμένο,
μὲ τὴ θλιμμένη σου φωνή
πού κλαίγει ἡ νιότη σου ἡ χαμένη,
πού κλαίει ἡ ψυχὴ σου ἡ ἀρφανή.

Πές τὸ τραγοῦδι πού φλογέρα
κλαίει στὸ σκοπὸ του βραδινή,
κλάψε με σὰν τρελλὴ μητέρα
χαμένο τέκνο πού θρηνεῖ.

Πές τὸ τραγοῦδι πού ἀγροικοῦσα
στὴν ἀγκαλιὰ σου μιὰ φορὰ,
νανούρισε πικρὰ, θλιμμένα
τὴν πεθαμένη μας χαρὰ.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Εἰς ἓν ἐνδιαφέρον ἄρθρον τῆς
«Ἐπιθεωρήσεως τῶν Ἐπιθεωρή-
σεων» ὁ Δ' Ἀθυσσῶν δημοσιεύει
μελέτην περὶ τῆς γλώσσης τῶν
πτηνῶν. Ἀναφέρει πρῶτον τὰς
ἐργασίας τὰς γενομένας ἐπὶ τοῦ
ζητήματος ὑπὸ τοῦ Δουπὸν δὲ
Νάμπάρ, ὅτις κατώρθωσε νὰ-
νέωρη εἰκοσιπέντε λέξεις τοῦ Κό-
καὶ τοῦ Δὲ Λὰ Μάλλ, ὅτις κα-
τώρθωσε νὰ σημειώσῃ κατὰ συλ-
λαβὰς τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος ὡς
ἐξῆς·

Τινοῦ, Τινοῦ Τιίου
Σπρετιοῦ Ζιᾶ
Κέρρεε πῖ πῖ
Τιὸ τίο τίο τίξ
Κουτίο, Κουτίο, κοῦ—τίο
Ζηδ, Ζηδ Ζηδ
Ζι Ζι Ζι Ζι
Κέρρεε τιοῦ. Ζεμά πῖ, πῖ, πῖ.

Ἀπὸ τὸν συλλαβισμὸν αὐτὸν
ἐλλείπει ἡ μουσικὴ, ἀλλὰ δὲ
πταίει ὁ κ. Δὲ Λὰ Μάλλ.

Ὁ δὲ Ἀθυσσῶν προσπαθεῖ
νὰ καθορίσῃ τὴν λύσιν τῆς
γλώσσης τῶν πτηνῶν.

* Ἐχει σχέσιν, λέγει, ὅπως ἄλ-

λως τε καὶ ἡ γλῶσσα τῶν
ἀνθρώπων πρὸς τοὺς φυσικοὺς ἡ-
χους, τοὺς ὁποίους μιμοῦνται
τὰ πτηνά.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* Τὸ τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ
τῆς γῆς ὁμιλεῖ τὴν Κινεζικὴν
γλῶσσαν.

* Ἡ Ἰαπωνία πληρώνει 5 ἑ-
κτομμύρια λιρῶν ἐτησίως ὡς
τόκον διὰ τὰ ἐθνικὰ χρέη της.

* Διὰ τὰ κοινὰ τηλεγραφήμα-
τα ἀπὸ τὸ Τρανσβακάλ εἰς τὴν
Ἀγγλίαν πληρώνουν πέντε σελ-
λίγια τὴν λέξιν.

* Ἐν ἀπλοῦν μὴνῦμα διὰ τη-
λεφῶτου μεταξὺ Νέας Ἰόρκης
καὶ Σαιν Λουί ἐσχάτως ἐστοίχη-
σεν 716 τάλληρα.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΑΝΘΩΝ

Αἱ ἀνθοδέσμαι, καθὼς καὶ
πᾶν ἄνθος διατηροῦνται ἐπὶ πολ-
λὰς ἡμέρας διὰ τοῦ ἐξῆς ἀπλου-
στουτάτου τρόπου. Ἀλλάσσομεν
πᾶσαν πρωΐαν τὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ θέ-
τομεν μικρὸν τεμάχιον κοινοῦ
ἀνθρακος. Τὴν δὲ νύκτα καλύ-
πτομεν τὰ ἄνθη διὰ μουσελίνης
βεβρεγμένης δι' ὕδατος.

— ΑΣΤΕΙΑ —

‘Ο μικρὸς ἐδάγκασε τὴν γλῶσσαν του καὶ
ἐρχίζει νὰ κλαίῃ. Δὲν εἶνε πρώτη φορά τοῦ
τὸ ἔπαθε καὶ ὁ πατὴρ τοῦ λέγει:

- Μὰ πῶς δὲν προσέχεις παιδί μου ;
- Δὲν τὴν εἶδα, μπαμπᾶ . . .

* *

‘Εν φρενοκομείῳ μεταξύ ἐπισκεπτοῦ καὶ
τοῦ φύλακος:

— Βλέπετε αὐτόν ; ἦτο πανδρευμένος ἡ
πενθερά του λοιπὸν ἔπεσε ἀπὸ τὴν ταραχὴν
καὶ ἔμεινε στὸν τόπο. Αὐτὸς εὐθὺς ἅμα τῶ-
μαθε τρελλάθηκε.

- ‘Απὸ τὴ χαρὰ του ;

* *

‘Εν ‘Εστιάτοριῳ ; Πελάτης· = ‘Εγετε
κοτόπουλο ; ‘Υπηρέτης· = Μάλιστα ! Πε-
λάτης· = Δὸς μου ἕνα φρερὸ νὰ καθαρίσω
τὴν πίττα μου.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

‘Η ζωὴ εἶνε ἄνθος, ὁ ἔρωσ τὸ μέλι αὐτοῦ

‘Η ἐλπίς δὲν εἶνε ἡ ἀστραπὴ λάμπουσα.

B. ΟΥΓΓΩ

‘Η ἡδονὴ εἶνε συχνότερον ἀφορμὴ στεναγ-
μῶν ἢ ἡ θλίψις.

ΘΩΜΑΖΑΙΟΣ

‘Οἱ ὑπάλληλοι ὁμοιάζουν μὲ βιβλία βιβλι-
οθήκης — οἱ ἐλιγώτερον χρήσιμοι τίθενται
εἰς τὰς ὑψηλοτέρας θέσεις.

δοθῆ ἡμῖν καιρὸς καὶ

ΟΠΩΣ τακτοποιήτομεν τὸν

κατάλογον τῶν συν-

δρομῶντων μας τὸ Β'. φύλλον τοῦ

α' Ἀνθῶνος» θὰ ἐκδοθῆ τὴν μεθ-

επομένην Κυριακὴν διπλοῦν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν πέμπτην ἀ-
νεχώρησε μεταβαίνων εἰς Λονδί-
νον, πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ
τῆς ἀνεγέρσεως μεγαλοπροεποῦς
Ναοῦ τοῦ Προστάτου τῆς νήτου
μας ‘Αγίου Διονυσίου, ὁ Σ. ἡμῶν
‘Αρχιεπίσκοπος Διονύσιος Πλαῖτ-
τας.

* * ‘Εληξε, τὴν παρελθοῦσαν

Τετάρτην, ἡ σύνοδος τοῦ μηνὸς
Μαΐου τοῦ παρ' ἡμῖν Κρακου-
γιοδικείου. Τὰς συνεδριάσεις καθ'
ἑλὴν τὴν σύνοδον διετύθυνα ὁ ἀνε-
γνωρισμένης ἱκανότητος καὶ εὐ-
γενείας Πρόεδρος τῶν ἐνταῦθα
Πρωτοδικῶν κ. Γεωρ. Μάνετης.
Τὰς διαφόρους κατηγορίας ἀνε-
πτυξε καὶ ὑπεστήριξε, μετὰ τῆς
διακρινούτης αὐτὸν ρητορικῆς ἰ-
κανότητος ὁ Εἰσαγγελεὺς κ. Ἀδ.
Καζακόπουλος.

* * Μὲ ἐκλεκτὴν καὶ ποικίλην
ὑλὴν καὶ μὲ καλλιτεχνικὴν ἐκτύ-
πωσιν ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 171
φύλλον τῶν « Μουσῶν ».

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ

ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΒΟΣΝΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ